

«ΑΚΟΥΣΤΕ ΚΑΛΑ ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ»: ΤΑΞΙΚΟ ΞΕΣΚΑΡΤΑΡΙΣΜΑ, ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΜΑΣΚΕΣ ΠΟΥ ΞΕΜΕΙΝΑΝ

[ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΜΕΤΑΞΥ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ATHENS ANTIFA]

Το κρατικό Πανεπιστήμιο, αυτός ο πυλώνας της Μεταπολίτευσης, των μύθων της εθνικής συμφιλίωσης και της ταξικής ανέλιξης, βρέθηκε έναν χρόνο πριν στην αιχμή της επικαιρότητας. Αιτία; Το νομοσχέδιο για τα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια. Μετά από τρία χρόνια καραντίνας και, άρα, συλλογικής μούγκας, τα γρανάζια της κοινωνικής μηχανικής πήραν μπροστά. Οι αριστεροί θυμήθηκαν το επαναστατικό τους καθήκον, απευθύνθηκαν σε όλους αυτούς και αυτές που γνώρισαν την «φοιτητική ζωή» με μάσκες κι απαγορεύσεις, και οργάνωσαν το «κίνημα ενάντια στα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια».

Εμείς, απ' την πλευρά μας, είχαμε το πλεονέκτημα να είμαστε αρκετά εξοικειωμένες με το τι εστί «φοιτητικό κίνημα». Κι αυτό γιατί έχουμε την παρακαταθήκη των αυτόνομων ομάδων που παρήγαγαν λόγο και δράση για το Πανεπιστήμιο στα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας. Μιλάμε για την αυτόνομη ομάδα έρευνας Jurassic Research Collective, η οποία εξέδιδε περιοδικό με το αντίστοιχο όνομα, και για τις αυτόνομες ομάδες Unfair Play και Αρνητικές Επιστήμες που δρούσαν στο Πάντειο και στις Σχολές Θετικών Επιστημών αντίστοιχα.

Έτσι, μπορούσαμε να γυρίσουμε πίσω στις γνώμες που είχαν παραθέσει αυτές οι ομάδες και να ξανασυζητήσουμε για τον ρόλο του θεσμού του Πανεπιστημίου, τις δουλειές των καθηγητών, το τι ρόλο βαράνε οι συνδικαλιστές και οι κομματικές παρατάξεις και, τελικά, τι σημαίνει «φοιτητικό κίνημα». Αυτές οι συζητήσεις που έγιναν στη συνέλευση Autoptome Antifa κατέληξαν σε μία προκήρυξη με τίτλο «Οδηγός Κατάληψης», η οποία μοιράστηκε στα Πανεπιστήμια και τις Εστίες τον Μάρτιο του 2024.

Σ' αυτήν την προκήρυξη υπενθυμίζαμε ότι το Πανεπιστήμιο είναι ένας κρατικός θεσμός που επιτελεί συγκεκριμένες λειτουργίες: την παραγωγή κρατικά ωφέλιμων αφηγήσεων και τεχνολογιών, ειδικά μέσα απ' τα Ερευνητικά Ινστιτούτα, που αποτελούν και την κύρια ασχολία των καθηγητών· την αναπαραγωγή των ταξικών συσχετισμών αυτής της κοινωνίας· το νοητικό μας σακάτεμα και τη συλλογική μας μούγκα μέσα απ' την επιβολή των λόγων και των πρακτικών των συνδικαλιστών και των κομματόσκυλων.

Το μοίρασμα αυτής της προκήρυξης πλαισιώθηκε από μέλη του Athens Antifa που σπουδάζουν στα Πανεπιστήμια της Αθήνας, αναμοχλεύοντας την γνώση από τα κάτω που συνεπάγεται το να παρεμβαίνεις οργανωμένα σε έναν χώρο. Γνωρίσαμε ανθρώπους σαν κι εμάς που δεν ένιωθαν και τόσο «φοιτητές», δεν γούσταραν καθόλου με τις αφηγήσεις που τους σέρβιραν οι αριστεροί και που είχαν πολλή όρεξη να μιλήσουν για την κατάσταση στα Πανεπιστήμια και τις γενικές συνελεύσεις.

Μαζί με αυτό, διαπιστώσαμε πως όσα λέγαμε για τον ρόλο του Πανεπιστημίου όχι απλώς ίσχυαν, αλλά πως τα τελευταία χρόνια αυτός ο κρατικός θεσμός δείχνει όλο και πιο επιθετικά τα δόντια του. Πώς αλλιώς; Σε καιρούς κρίσης και πολεμικής προετοιμασίας, όπου επιβάλλονται πάνω μας σωρηδόν απαγορεύσεις, στερήσεις και πειθαρχία, το κρατικό Πανεπιστήμιο δεν θα μπορούσε να μείνει αλώβητο. Αντιθέτως, οργανώνεται με τέτοιους όρους ώστε να συμπορευθεί στην κρατική πολεμική προετοιμασία. Είτε αυτή η προετοιμασία αφορά τον πόλεμο στο εξωτερικό, είτε τον πόλεμο στο εσωτερικό, δηλα-

Αφίσα που τυπώθηκε και κολλήθηκε μέσα στον Οκτώβρη στα Πανεπιστήμια της Αθήνας απ' το Antifa Universus.

δή την υποτίμηση και στρατιωτικοποίηση των ζώων μας.

Αυτές οι εμπειρίες που αποκομίσαμε, μας οδήγησαν στο να δημιουργήσουμε μία antifa ομάδα μέσα στα Πανεπιστήμια, ώστε να μπορούμε να συνεχίσουμε να μιλάμε και να παρεμβαίνουμε οργανωμένα για όλα αυτά τα θέματα. Πρόκειται για την ομάδα Antifa Universus, η οποία μέσα στην Οκτώβρη τύπωσε και κόλλησε την πρώτη της αφίσα.

Την ίδια περίοδο, τα μέλη του Antifa Universus μαζί με άλλες συντρόφισσες και συντρόφους απ' το Athens Antifa που σπουδάζουν στα Πανεπιστήμια της Αθήνας, συναντήθηκαν για να μοιραστούν τις εμπειρίες τους απ' την «φοιτητική ζωή» των τελευταίων χρόνων. Αυτήν τη συζήτηση αποτυπώνουμε παρακάτω:

-Θα πρέπει να ξεκινήσουμε απ' το εξής: οι περισσότεροι από εμάς εδώ δώσαμε πανελλήνιες είτε με καραντίνα είτε με μάσκα. Μπήκαμε μετά στο Πανεπιστήμιο, νομίζαμε θα είναι ok και μας σκάσανε στα μούτρα κι άλλα μέτρα. Θυμάμαι την πρώτη μέρα που μπήκα στη Σχολή, έπαιζαν μάσκες, πιστοποιητικά κι έλεγχοι στην πόρτα. Κάθε μέρα γινόταν το έλα να δεις. Για να σου δώσω να καταλάβεις, το λεωφορείο που παίρνω κάνει στάσεις μέσα στο Πανεπιστήμιο. Ε, εκείνη την περίοδο μάς κατέβαζε όλους στην είσοδο του Πανεπιστημίου για να μας ελέγξουν πιστοποιητικά κι έμπαινε μέσα άδειο. Σαν λεωφορείο- φάντασμα. Ο έλεγχος, εν τω μεταξύ, κράταγε κάνα εικοσάλεπτο. Κι όταν μπαίναμε τελικά μέσα, υπήρχαν καθηγητές που μας τσεκάρανε ξανά τα πιστοποιητικά στο μάθημά τους και μας έβγαζαν έξω ανά μισάωρο για να αερίσουν τις αίθουσες. Ε εντάξει, αυτό για πρώτο έτος δεν το λες και χαλαρό.

-Κι εγώ το είχα αυτό με τους καθηγητές. Μπαίνανε μέσα και λέγανε «όποιος δεν ήρθε με μάσκα, παρακαλώ την επόμενη φορά να φοράει αλλιώς δεν θα μπει στο μάθημά μου».

-Αυτοί, εντωμεταξύ, συνέχισαν και μετά το ίδιο τροπάρι. Στη δική μου Σχολή, που είμαστε και ανθρωπιστικές επιστήμες – ξέρεις το καλό του κόσμου πάνω απ' όλα κτλ-, φορούσαν μάσκα μέχρι πέρυ-

σι. Και κάνανε ντόρο σε μαθήματα επειδή μπαίναμε χωρίς μάσκα.

-Αυτό με τη μάσκα ήταν και κάπως θετικό βέβαια. Μπορούσες να δεις ποια άτομα είναι εντάξει, με ποιους μπορείς να κάνεις παρέα. Δεν σου λέω να συμφωνούσαν ακριβώς μαζί σου, αλλά τουλάχιστον να μην σου την έλεγαν αν δεν φορούσες μάσκα. Σκέψου όμως τώρα και την όλη κατάσταση με τα rapid. Είσαι φοιτητής, οκ; Έχεις περάσει από επαρχία, θες να γνωρίσεις κόσμο και να κοινωνικοποιηθείς. Έλα όμως που για να πας στη Σχολή, έπρεπε να 'χεις εμβόλιο ή rapid. Ακόμα και για να κάτσεις στη Λέσχη να φας σου ζητούσαν πιστοποιητικό, αλλιώς έπαιρνες το φαί πακετάκι. Εν τω μεταξύ το να κάνεις rapid σήμαινε να δίνεις 10 ευρώ σχεδόν ανά τρεις μέρες. Ε, μετά έπρεπε να διαλέξεις, κατάλαβες; Ή rapid ή μπύρα. Σοβαρά όμως τώρα, η όλη κατάσταση ήταν αισχρή. Ήταν λες κι έπρεπε να απολογείσαι και που δεν έκανες το εμβόλιο και που δεν είχες λεφτά. Εγώ τελικά πήρα το πιστοποιητικό της μάνας μου κρυφά και το πλαστογράφησα. Για όλα αυτά, οι αριστεροί μούγκα. Θυμάμαι μόνο έναν απ' αυτούς, όταν σταμάτησαν να έχουν έξτρα προσωπικό στην πόρτα για τους ελέγχους, να λέει «κρίμα κι αυτοί, χάσανε τη δουλειά τους!».

-Ε, μετά απ' όλα αυτά, τώρα φαίνεται πιο λάσκα. Που δεν είναι, αλλά κατάλαβες. Άμα έχεις φάει τέτοιο χαστούκι στο πρώτο έτος... Ήταν σαν πείραμα, ποιος θα αντέξει να έρχεται στη Σχολή. Άφησε χώρο όλο αυτό για συνέχεια.

-Δεν ήταν μόνο τα μέτρα της καραντίνας όμως. Στο σχολείο μάς έδιναν μια εικόνα ότι τα προβλήματα τελειώνουν μετά της Πανελλαδικές. Ότι θα περάσεις σε μια Σχολή και μετά όλα καλά. Που δεν είναι έτσι. Γιατί χρειάζεται να δουλεύεις, δεν βγαίνει αλλιώς. Εγώ π.χ. έχω έρθει από επαρχία κι έχω να πληρώνω νοίκι, λογαριασμούς, σούπερ μάρκετ... Κατάλαβες, δεν γίνεται να τρως και συνέχεια απ' τη Λέσχη. Κι από γονείς δεν παίζει στήριξη. Εκεί πρέπει να διαλέξεις: θες να σπουδάσεις και να τελειώσεις γρήγορα, ή να πληρώσεις το νοίκι σου; Πέρυσι δούλευα εξαήμερο, πότε να πάω στη Σχολή; Πήγε το δεύτερο εξάμηνο άκλαφτο. Είναι δύσκολο κίλλας γιατί οι δουλειές που βρίσκεις απαιτούν πολλές ώρες απ' τον χρόνο σου. Κι έστω ότι σου μένει λίγος χρόνος, δεν θα τον αξιοποιήσεις στη Σχολή. Καλώς ή κακώς, θες και λίγο χρόνο για σένα. Δεν γίνεται να δουλεύεις πέντε στα επτά, υπερωρίες και μετά να διαβάζεις ή να παρακολουθείς μαθήματα που θα βαριέσαι τη ζωή σου.

-Και σαν να μην έφτανε αυτό, έχουν γίνει και τα μαθήματα πιο απαιτητικά. Σκέψου εγώ είμαι στο ΠΑΔΑ. Πλέον, το Τμήμα μου «αναβαθμίστηκε» κι έχει δικαιώματα Πολυτεχνικής Σχολής. Πράγμα που σημαίνει ότι διάφορα μαθήματα αλλάζουν. Για παράδειγμα, όταν μπαίναμε στο πρώτο εξάμηνο είχαμε φουλ εργαστήρια. Που τα εργαστήρια είναι πιο πρακτικά, καταλαβαίνεις καλύτερα. Γιατί με τα θεωρητικά, άντε να βγάλεις άκρη... Τώρα έχουν αρχίσει να κόβουν τα εργαστήρια και να τα αντικαθιστούν με θεωρητικά. Και τα μαθήματα είναι τίγκα βαρετά και μετά άμα κάθεται να διαβάζεις μόνη σου στην εξεταστική είναι δύσκολο, δεν βγαίνει εύκολα. Κι άντε να τα περάσεις μετά. Τα μαθήματα είχαν δυσκολέψει και πριν απ' αυτό, βέβαια. Αλλά τώρα που πήραμε δικαιώματα πολυτεχνικής σχολής, έχει παραγίνει το κακό.

-Κι όχι μόνο αυτό. Το ΠΑΔΑ σχηματίστηκε απ' τα ΤΕΙ Αθηνών και Πειραιά. Απ' όταν έγινε η συγχώνευση κι από ΤΕΙ έγιναν ΑΕΙ, πολλά έχουν αλλάξει. Για παράδειγμα, στο δικό μου Τμήμα πέρναγες με 13.000 μόρια, τώρα θες κάπου στα 17.000. Άσε που στα ΤΕΙ περνούσαν πολλοί από ΕΠΑΛ. Πλέον, είναι πιο δύσκολο, έχουν πιο υψηλές βάσεις. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Σκέψου ότι στο τμήμα μου από ΓΕΛ περνάς από θεωρητική κατεύθυνση, ενώ από ΕΠΑΛ συνήθως από κατεύθυνση υγείας. Που σημαίνει ότι έρχεσαι αντιμετώπιος με μαθήματα και ύλες τελείως διαφορετικά απ' αυτά που έχεις συνηθίσει. Κι αυτό οι καθηγητές τούς το τρίβουν στη μούρη. Μπαίνει πρώτο έτος μία να μας κάνει Κοινωνιολογία και με το

καλημέρα σας γυρνάει και λέει «Όσοι είστε από ΕΠΑΛ, όλα αυτά θα σας είναι ακαταλαβίστικα, θα ζοριστείτε πολύ». Είναι σαν να λέει, όλοι εσείς είστε σκράπες, δεν θα πάρετε πτυχίο. Πώς να στο πω, είναι σαν να το έχουν προδιαγεγραμμένο ότι θα γίνει έτσι. Ξέρεις ότι όταν ξεκινάει καθηγητής με την φράση «Όσοι είστε από ΕΠΑΛ», δεν θα 'χει καλή κατάληξη. Κι όντως, πολλοί δεν πέρασαν το μάθημά της κι επειδή αυτά πάνε αλυσίδα, δεν μπορούν τώρα να κάνουν πρακτική για να πάρουν πτυχίο. Πρακτική απλήρωτη φυσικά, έτσι.

-Βαλ' τα τώρα όλα αυτά μαζί. Να δουλεύεις και να σπουδάξεις ταυτόχρονα, τα μαθήματα να δυσκολεύουν, οι βάσεις να ανεβαίνουν. Έχει γίνει τα τελευταία χρόνια μεγάλο ταξικό ξεσκαρτάρισμα. Ειδικά στα ΠΑΔΑ που είμαστε εμείς. Απ' όταν έγινε ΑΕΙ, πολλοί απ' το τμήμα μου τα παράτησαν. Δεν γινόταν αλλιώς. Σκέψου ότι όταν ήταν ΤΕΙ, είχε τέσσερα εξάμηνα με πρακτική εργαστηριακή άσκηση. Ήταν κάπως σαν πρακτική, μαζί με εποπτεία απ' το Πανεπιστήμιο. Απλήρωτη κι αυτή φυσικά. Όταν έγινε ΑΕΙ, πολλοί φάγανε πακέτο γιατί αυτά τα τέσσερα εξάμηνα δεν αναγνωρίζονταν. Κι άντε να ξανακάνεις πρακτική ενώ τρέχουν δουλειές κι ένα κάρο υποχρεώσεις. Μας έχουν βιδώσει και το ν+2 τώρα. Είναι άλλο ένα μέτρο κι αυτό. Δεν ξέρω πώς θα εφαρμοστεί, αλλά είναι άλλο ένα μέτρο για ξεσκαρτάρισμα. Το οποίο ξεσκαρτάρισμα έτσι κι αλλιώς γίνεται.

-Για όλα αυτά, βέβαια, οι αριστεροί μούγκα. Κατά τ' άλλα πέρυσι την είδαν κίνηση ενάντια στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια και κατέβαζαν κόσμο κάθε Πέμπτη να διαδηλώνει στο κέντρο και να τρώει κυνήγι απ' τους μπάτσους. Εγώ, εν τω μεταξύ, όσα χρόνια είμαι στο Πανεπιστήμιο, τότε έζησα πρώτη φορά αυτήν την κατάσταση με τις γενικές συνελεύσεις. Σκέπη τρέλα. Έπαιζε φουλ πίεση από Εσακίτες να πηγαίνουμε. Άντε και πήγαίνες στη γενική συνέλευση, άμα τολμούσες να μιλήσεις, ειδικά άμα διαφωνούσες με τους αριστερούς, γινόταν χαμός. Μια φορά θυμάμαι είχαμε πάει με φί-

ΟΙ ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΓΝΩΜΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ.

Από πάνω αριστερά, η προκήρυξη που μοιράσαμε πέρυσι με την συνέλευση autonome antifa, τεύχος του περιοδικού Jurassic Research Collective, έντυπο δρόμου των Αρνητικών Επιστημών και του Unfair Play. Όπως είπαμε, η δουλειά που έκαναν οι φοιτητικές ομάδες διαμόρφωσαν ανταγωνιστικές αφηγήσεις και πρακτικές μέσα στα Πανεπιστήμια. Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί πως αυτές οι γνώμες είναι μειοψηφικές. Κι όμως! Με το μοίρασμα της προκήρυξης διαπιστώσαμε πως υπάρχουν πολλοί και πολλές μέσα στις Σχολές που είναι ψλιασμένες για την σαπίλα που παίζει μέσα στις ακαδημαϊκές αίθουσες και που δεν ψήνονται καθόλου με τις αριστερές αφηγήσεις. Ακόμα καλύτερα, γνωρίσαμε ανθρώπους που είναι διατεθειμένοι να μετατρέψουν την αρχική καχυποψία τους σε συλλογική εργασία, πολλές φορές μάλιστα ανατρέχοντας στο υλικό των αυτόνομων ομάδων. Τους ευχόμαστε καλή συνέχεια!

**ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ,
ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΑΞΗ ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΣΚΟΠΙΑ**

Μία απ' τις πολλές λειτουργίες των αριστερών παρατάξεων ανέκαθεν ήταν να προωθούν τη συλλογική μας μούγκα με το να επιβάλλουν τους δικούς τους λόγους και τις δικές τους πρακτικές. Αυτή η διαδικασία συντελείται εδώ και δεκαετίες, ειδικά μέσα απ' τη μάχη για το ποιες γνώμες θα φαίνονται στον χώρο του Πανεπιστημίου. Αυτή η μάχη διεξάγεται μέσα από ένα κάρο συνδικαλιστικές και γραφειοκρατικές διαδικασίες: τη συμμετοχή στα Διοικητικά Συμβούλια και τα κανονίσματα με τις πρυτανικές αρχές για το σε ποιους τοίχους θα κολλάει η κάθε παράταξη. Πρόκειται, δε, για μια μάχη που εκτυλίσσεται δια της βίας. Για χρόνια, αυτή η βία μεταφραζόταν σε φυσική, αντρική βία, δηλαδή σε κλωτσιές και μπουνιές για έναν τοίχο ή ένα τραπεζάκι.

Τα τελευταία χρόνια, όσο η κατάσταση στις Σχολές ζορίζει και ο αντίλογος στην αριστερή ηγεμονία μειώνεται, οι αριστεροί εξαπλώνονται όλο και περισσότερο στους τοίχους. Πάρτε για παράδειγμα τις παραπάνω φωτογραφίες απ' το Πάντειο Πανεπιστήμιο. Για χρόνια αυτά τα δύο ταμπλό αξιοποιούνταν για αφίσες, ταγκιές, αυτοκόλλητα. Πλέον, διακοσμούν δύο ζωγραφιές της ΚΝΕ. Δεν πιστεύουμε, βέβαια, πως οι Κνίτες τις έκαναν για να τιμήσουν την Σωτηρία Βασιλακοπούλου και τον Παύλο Φύσσα. Με την πρώτη, τουλάχιστον, έχουν μία πολιτική συγγένεια. Με τον Φύσσα, απ' την άλλη, καμία σχέση. Σκοπός των συγκεκριμένων ζωγραφιών είναι η επιβολή του λόγου και των πρακτικών της ΚΝΕ μέσα στο Πάντειο. Είναι, δηλαδή, δημόσια τάξη με αριστερή εσάνς.

«ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΙ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ!»

Τα παραπάνω συνθήματα γράφτηκαν λίγο καιρό πριν. Το πρώτο από αριστερά είναι στο ΠΑΔΑ, έξω απ' το τμήμα της Κοινωνικής Εργασίας, ενώ το δεύτερο στο Πάντειο. Το δεύτερο σβήστηκε δύο μέρες αφότου γράφτηκε. Το πρώτο έμεινε άθικτο λίγες μέρες, κερδίζοντας την προσοχή των φυτών της Κοινωνικής Εργασίας.

Μέλος του Antifa Universus έπεσε πάνω σε στιχομυθία μεταξύ αριστερών φοιτητριών στο λεωφορείο σχετικά με το σύνθημα. Η συζήτηση περιείχε τα αναμενόμενα γλυκανάλατα σχόλια. Πιο ήπιο ες' αυτών το «Μα πώς γίνεται να γράφουν κάτι τέτοιο, δεν είναι αλήθεια». Τουλάχιστον υπήρχε μία -κάπως πιο ειλικρινής σ' αυτήν την παρέα- που παραδέχτηκε ότι «εντάξει πάντως, κοινωνικό έλεγχο κάνουμε, δεν το λες και άσχετο».

λες μου και καθόμασταν απέξω. Την ώρα της ψηφοφορίας βγήκε ένας Εσακίτης -τον ήξερα απ' τα μαθήματα, λέγαμε και καμιά κουβέντα- κι άρχισε να φωνάζει «όποιος είναι απ' το τάδε τμήμα, να 'ρθει μέσα να ψηφίσει». Γυρνάει και σε μένα και μου λέει «εσένα σε ξέρω, είσαι απ' το τμήμα μου, έλα μέσα να ψηφίσεις τώρα». Του λέω εγώ ότι δεν θέλω και άρχισε να με κράζει «Τι πάει να πει δεν θέλεις, δεν έχεις άποψη;». Έχω άποψη ρε φίλε, γι' αυτό δεν θέλω να ψηφίσω στη γενική συνέλευση! Μετά εντάξει, του είπα ότι είμαι στο antifa, είπε δυο μαλακίες κι έφυγε. Τουλάχιστον από τότε σταμάτησε να μου μιλάει.

-Εν τω μεταξύ ήταν τελείως αστείες οι διαφορές των αριστερών μεταξύ τους. Σε εμάς σε κάποια φάση αποφάσισαν οι Εσακίτες να διαχωριστούν μεταξύ τους και να βγάλουν διαφορετικά πλαίσια. Σκέψου τα κείμενά τους ήταν τόσο ίδια που είχαν μέχρι και το ίδιο ορθογραφικό λάθος. Ό,τι να 'ναι. Άσε που στις γενικές συνελεύσεις μάς απαγορεύανε το κάπνισμα. Ήταν ένας Κνίτης πάνω στην έδρα και φώναζε απ' το μικρόφωνο «εσένα εκεί, σε βλέπω που καπνίζεις». Εμένα, επειδή πολλοί απ' αυτούς με ξέρουν, με έπιασαν μετά και μου είπαν ότι «κάπνιζα πάρα πολύ προκλητικά». Κάνανε τους μπάτσους κανονικά. Κι όλο αυτό με το πρόσχημα «να σεβαστούμε όσους δεν θέλουν να καπνίσουν».

-Όλοι αυτοί σου λένε όρους, λέξεις που δεν έχεις ακούσει ποτέ. Κι επειδή θες να καταλάβεις τι παίζει πολιτικά, προσπαθείς να τους παρακολουθήσεις. Ακούς τον αριστερό να μιλάει για δέκα λεπτά και λες, τι λέει τώρα; Πού τις βρήκε αυτές τις λέξεις; Πώς γίνεται να μιλάς έτσι σ' αυτήν την ηλικία; Τι πήγε λάθος; Εγώ γι' αυτό δεν μπλέχτηκα με τα πολιτικά στα Πανεπιστήμια... άκουγα λέξεις που δεν έβγαζαν νόημα... άκουγα πέντε άγνωστες λέξεις σε μία πρόταση.

-Κι εσύ δεν επιτρέπεται να μιλάς, μόνο να ακούς. Και να προσπαθείς να καταλάβεις τι λέει ο άλλος, αλλιώς αισθάνεσαι ότι κάπου μειονεκτείς. Επίσης απ' την πρώτη μέρα άκουσα από αριστερούς ότι εδώ όλοι οι φοιτητές είμαστε το ίδιο... ο τυπάς που μου το 'πε έχει βίλα στο Ψυχικό. Βέβαια αυτό το έμαθα αργότερα, αλλά τέλος πάντων.

-Εμένα όλη αυτή η φοιτητική εμπειρία δεν με άγγιξε ποτέ να σας πω την αλήθεια. Βασικά έβλεπα τις πανελλήνιες σαν μια αγγαρεία, κάπως τα κατάφερα... δυστυχώς πέρασα επαρχία. Οπότε με ένοιαζε μόνο η μεταγραφή τότε. Το καλό ήταν ότι είχα ήδη επαφή με τον πυρήνα της γειτονιάς μου κι είχα μάθει να αποφεύγω τους αριστερούς. Πήγα βέβαια σε γενική συνέλευση για να δω πώς είναι. Έτσι, για την εμπειρία. Τότε, βέβαια, δούλευα βράδυ. Οπότε με σχολή δεν είχα έτσι κι αλλιώς επαφή, δεν πατούσα. Πήγα τότε στην γενική συνέλευση να δω τι θα γίνει με την εξεταστική περισσότερο, μήπως μπορούσα να σώσω το χάλι που είχα μαζέψει. Εκεί έπαιζε τίγκα επαναστατικό κλίμα, ότι και καλά εμείς εδώ πέρα δεν θα παραδώσουμε τα όπλα κι άλλα γραφικά. Κι επειδή έπιανα δουλειά σε λίγες ώρες, είπα δεν θα φάω άλλο χρόνο εδώ, σπκώθηκα κι έφυγα.

-Όσο έπαιζαν καταλήψεις διάφορες λειτουργίες του Πανεπιστημίου συνεχίζονταν κανονικά. Τα ερευνητικά ινστιτούτα, για παράδειγμα, δεν έκλεισαν. Αλλά και γενικότερα το κλίμα στη Σχολή δεν ήταν και τόσο... επαναστατικό. Πώς να στο πω, πήγα μια μέρα τυχαία σκέψου ρε, και δεν κατάλαβα καν αν είχε ανοίξει ή όχι. Έμπαινες χαλαρά μέσα, δεν γινόταν κάτι.

-Κι εξεταστικές γίνονταν κανονικά σε πολλά τμήματα. Εμείς είχαμε κανονικότατα, αλλά αυτό δεν σχολιαζόταν απ' τους αριστερούς. Στην αρχή μόνο λέγανε «δεν θα γίνει καμία εξεταστική», μετά άρχισαν οι Κνίτες να λένε να γίνει διαδικτυακά η εξεταστική, εν μέσω κατάληψης. Οι Εσακίτες στην αρχή ήταν ενάντια. Και τι δεν είχανε γράψει ενάντια στην τηλεξεταστική. Σκέψου τώρα, οι ίδιοι άνθρωποι λίγα χρόνια πριν, στην καραντίνα, ζητούσαν «τηλεκπαίδευση

για όλους». Μετά είχαν θέμα με την τηλεεταστική. Μα, πώς προέκυψε η τηλεεταστική; Θα περνούσε τόσο εύκολα αν δεν είχε προηγηθεί το πείραμα της καραντίνας; Μετά, βέβαια, δέχτηκαν κι αυτοί το να γίνει εξεταστική διαδικτυακά.

-Σε εμάς -και νομίζω σε όλους-, μία εβδομάδα πριν ψηφιστεί ο νόμος, είχαν αρχίσει οι Κνίτες να λένε «πρέπει να στρέψουμε τις δράσεις μας στο εσωτερικό του Πανεπιστημίου», να «ανοίξουμε, να γίνονται κανονικά μαθήματα και να απευθυνθούμε σε περισσότερους». Μετά από καμιά βδομάδα ακολούθησαν και τα ΕΑΑΚ.

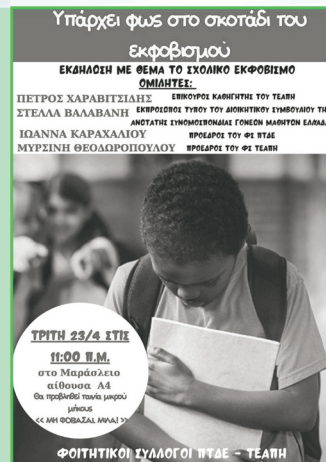
-Και σε εμάς, ενώ όλοι οι αριστεροί μιλούσαν για «αγώνες δίχως τέλος», όταν ψηφίστηκε ο νόμος βγήκαν οι Κνίτες κι έριξαν γραμμή να σταματήσουν οι καταλήψεις. Από τότε οι καθηγητές μάς το χτυπάνε, ότι φάνηκε πως οι καταλήψεις δεν είναι μέσο αντίδρασης και αγώνα, πρέπει να βρεθούν άλλοι τρόποι. Οι αριστεροί, δε, ήταν σαν να μην έγινε ποτέ κατάληψη. Πέρα από κάτι γραφικά που λέγανε, ξέρεις, ότι και καλά εμείς δεν παραδίδουμε τα όπλα, απλά κάνουμε μια μικρή παύση.

-Μετά απ' όλα αυτά ούτε κίνημα έπαιζε ούτε τίποτα. Μόνο μούγκα. Οι εξεταστικές έγιναν κανονικά, όσες δεν είχαν γίνει ήδη εν μέσω καταλήψεων. Σε εμάς, εντωμεταξύ, πολλοί κοπήκαμε. Είτε δώσαμε διαδικτυακά είτε όχι, οι καθηγητές έκοβαν με το παραμικρό. Και το άκουσα από πολλούς αυτό, ότι κοπήκανε έτσι τζάμπα.

-Εμένα με καίει και το άλλο: ότι κανένας «κινηματικός» δεν μιλάει για το αντικείμενο των σπουδών. Εγώ είμαι και σε μία Σχολή άντε γεια, στην Κοινωνική Εργασία. Από εκεί βγαίνεις κάτι σαν να λέμε μπάτσος χωρίς στολή. Το τι έχω ακούσει εκεί μέσα, δεν λέγεται. Είχαμε έναν που μας έκανε κοινωνική πολιτική και μας αράδιαζε έρευνες για τον τρόπο ζωής της εργατικής τάξης, που ήταν, λέει, καθοριστικές για να διαμορφωθούν οι κοινωνικές πολιτικές του εκάστοτε κράτους. Άκουγα τότε πολλούς απ' το τμήμα να λένε πόσο σημαντικό είναι αυτό το μάθημα και πόσο εμείς, οι κοινωνικοί επιστήμονες, «μπορούμε να βοηθήσουμε ανθρώπους που το έχουν ανάγκη»... Ε, όταν διάβασα τελικά αυτό το μάθημα για να το δώσω στην εξεταστική, το περιεχόμενό του ήταν μόνο κοινωνικός έλεγχος, πώς το κράτος να ρίχνει έλεγχο και βούρδουλα στην εργατική τάξη. Ήταν μεγάλη αναλαμπή για μένα, για να αρχίσω να καταλαβαίνω σε τι σχολή πέρασα. Ήταν ένας απ' τους βασικούς λόγους που άρχισα να ασχολούμαι με τα πολιτικά, είχα πάθει φρίκη.

-Το χειρότερο όμως δεν είναι το περιεχόμενο των μαθημάτων. Το χειρότερο είναι ότι πολλοί μέσα στα αμφιθέατρα το υποστηρίζουν. Υπάρχει μεγάλη σύμπτωση με το τι λένε οι καθηγητές. Αυτό είναι ακόμα πιο ανησυχητικό. Καταλαβαίνεις έτσι «ποιοι θα πάνε μπροστά» σ' αυτή τη Σχολή. Για να σου δώσω να καταλάβεις, είχαμε ένα μάθημα που λέγεται «Κοινωνική εργασία στην εκπαίδευση». Ο καθηγητής έχει πετάξει άπειρες μαλακίες. Μας εξηγούσε πώς αντιλαμβάνεται ένας κοινωνικός λειτουργός ότι ένα παιδί είναι «παραμελημένο» απ' τους γονείς του, τι κινήσεις πρέπει να κάνει, πώς να απευθυνθεί στον εισαγγελέα. Κατάλαβες, πώς να βάλει τους γονείς φυλακή και το παιδί σε ίδρυμα. Ήταν τότε τρία φυτά που ανταγωνίζονταν μεταξύ τους για το ποια είναι η μεγαλύτερη ρουφιάννα. Τελικά, ο καθηγητής τις τσίμπησε και τις έχωσε σε ένα συνέδριό του.

-Άκου κι αυτό τώρα. Πριν λίγες μέρες μάς είχαν μαζέψει οι καθηγητές να μας πουν για τους φορείς που μπορούμε να επιλέξουμε για να κάνουμε πρακτική. Στην συνάντηση άκουσα μια κοπέλα να λέει «είναι το όνειρό μου να δουλέψω στην υπηρεσία επιμελητών ανηλίκων, γιατί μου αρέσει πάρα πολύ να βλέπω και να βοηθάω μοναχικά κι ευάλωτα παιδιά». Ε, είναι να σε πιάνει μια αηδία. Μέχρι κι ο καθηγητής τaráχτηκε με το πόσο ξεδιάντροπα το 'πε. Γύρισε κι είπε: «κι εγώ έχω δουλέψει σε τέτοια υπηρεσία, δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα». Σαν να της λέει ότι εντάξει, κι εγώ ρουφιάνος είμαι, αλλά δεν το λέω και τόσο χύμα ρε παιδί μου.

ΑΠ' ΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΤΟ ΜΠΑΤΣΙΛΙΚΙ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ, ΕΝΑ ΤΣΙΓΑΡΟ ΔΡΟΜΟΣ

Να μία ακόμα χρησιμότητα των Φοιτητικών Συλλόγων: να ενισχύουν με τα λόγια και τις πράξεις τους τις κρατικές πολιτικές και αφηγήσεις. Γι' αυτό και τα τελευταία χρόνια που παίζει συντονισμένα επίθεση στην εργατική νεολαία, δεν θα μπορούσαν να μείνουν αμέτοχοι. Στο παιδαγωγικό, για παράδειγμα, λίγο καιρό μετά το πέρας των καταλήψεων, οι αριστεροί φοιτητές, μαζί με τους καθηγητές τους, διοργάνωσαν εκδήλωση για τον «σχολικό εκφοβισμό». Συμφώνησαν πως στα σχολεία υπάρχει «σοβαρό πρόβλημα με τη βία μεταξύ των μαθητών». Φυσικά, οι λύσεις που πρότειναν αφορούσαν τις προσλήψεις παραπάνω καθηγητών, ψυχολόγων και κοινωνικών λειτουργών. Πρότειναν, δηλαδή, παραπάνω δουλειές για τους ίδιους. Άλλωστε, οι «ευαίσθητοι» των αριστερών και η συνεισφορά τους στις κρατικές ατζέντες μεταφραζόταν πάντα σε υλικά συμφέροντα: χρηματοδοτήσεις που πέφτουν σωρηδόν για τέτοιες έρευνες κι εκδηλώσεις, χτίσιμο βιογραφικών για τους συμμετέχοντες, άνοιγμα περισσότερων θέσεων εργασίας.

ΤΑ ΦΥΤΑ ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΙ

Τα τελευταία χρόνια οι φοιτητές της μεσαίας τάξης οργανώνονται όλο και περισσότερο μέσα στα Πανεπιστήμια. Ομάδες «ανεξάρτητων» φοιτητών αναλαμβάνουν την καθαριότητα των Σχολών, κατεβάζουν αφίσες, ξεκολλάνε αυτοκόλλητα. Άλλοι εξ αυτών, οργανώνουν, μαζί με τους καθηγητές τους, την διεξαγωγή μαθημάτων εν μέσω κατάληψης. Όλοι αυτοί παρουσιάζονται ως «ανένταχτοι» και «πολιτικά ανεξάρτητοι». Μπούρδες, θα πούμε εμείς.

Γιατί αυτά τα φυτά οργανώνονται, δρουν και ασκούν πολιτική βάση των ταξικών τους συμφερόντων. Είναι αυτοί κι αυτές που θέλουν να πάρουν γρήγορα πτυχίο και να κάνουν καριέρα, πολλές φορές μάλιστα αναλαμβάνοντας τις επιχειρήσεις των γονιών τους. Το μένος τους, λοιπόν, για την πολιτικοποίηση στα Πανεπιστήμια δεν αφορά τους συνδικαλιστές και τα κομματόσκυλα. Στην πραγματικότητα, όλοι αυτοί εναντιώνονται απέναντι σε κάθε απόπειρα συλλογικής οργάνωσης και αμφισβήτησης των ταξικών και κοινωνικών συσχετισμών μέσα στα Πανεπιστήμια.

Τέτοια μορφώματα δεν θα μπορούσαν να λείπουν απ' τη Νομική Σχολή, το Πανεπιστήμιο που παράγει τους αυριανούς υπουργούς, εισαγγελείς και δικηγόρους. Εκεί, μάλιστα, δημιούργησαν μία παράταξη με το όνομα «Ανεφ», κατέβηκαν στις εκλογές και βγήκαν πρώτη δύναμη. Οι ίδιοι, σε συνέντευξή τους στην *Καθημερινή*, ισχυρίζονται ότι συγκροτήθηκαν «πρωτοβουλιακά», χωρίς συγκεκριμένη πολιτική κατεύθυνση, για να υπερασπιστούν τα «συμφέροντα των φοιτητών».¹ Εμείς, από την άλλη, μια χαρά πολιτική κατεύθυνση βλέπουμε να έχουν, μιας και οι βασικοί τους στόχοι είναι να μην υπάρχουν πολιτικές ομάδες στη Νομική, να υπάρχει μεγαλύτερη παρέμβαση απ' την αστυνομία, να κλείσει το Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο Νομικής και άλλα πολλά.

1. Λακασάς Απόστολος, «Οι «ΑΝΕΦ» που έσπασαν το μονοπώλιο της Νομικής», *Καθημερινή*, 10/06/2024.